

POINT OF VIEW INTERNATIONAL

[Nyhed - Tilmeld dig POV's Ugebrev her](#)

Karen Hammer ▾

07/03-2018 | [f](#) [t](#) [in](#)

Django – The King of Swing

FILM – Karen Hammer har set filmen, Django – The King of Swing, og selv om hun aldrig havde hørt om hverken Django Reinhardt eller hans jazzmusik før, så

er hun nu *hooked for life*. Læs hendes begejstrede anmeldelse af filmen om den verdensberømte belgisk-franske romaguitarist, der spillede djævelsk hurtigt.

Filmen begynder stærkt: En gruppe romamusikere spiller og synger gribende smukt i en skov i de belgiske Ardenner bjerge. Især den gamle blinde forsanger lægger man mærke til, mens de unge mænd samler grene til bålet i nærheden.

Pludselig er tyskerne der. En pistol presses i nærbillede ind mod en skræmt drengs tinding. Da skuddet falder, er alle undtagen musikerne på vild flugt. Den gamle sanger falder bagud med en kugle i panden. I næste sekvens er vi i Paris; året er 1943.

En fyldt koncertsal venter utålmodigt på Django, som er i færd med at fiske maller i Seinen. De mange tyske officerer i salen og oppe bag fortæppet er rasende over manglen på disciplin, men Django er kunstneren, man gerne vil se og høre. Så man må leve med hans særheder.

Django: King of Swing / Trailer

Django Reinhardt, der levede 1910-53, var datidens største jazzguitarist, og det på trods af, at han tidligt havde mistet brugen af to fingre på den ene hånd efter en brand.

Forførende musikrytmer

Efter ulykken udviklede han sin specielle stil: Han spillede ugenert djævelsk hurtigt i en unik swingende stil, som betog alle. Django hørte til Roma-folket, som af tyskerne regnedes for en degenereret race, der så vidt muligt skulle udryddes så hurtigt som muligt. Under 2. verdenskrig myrdede nazisterne op mod en halv million romaer.

Django dannede i 1934 det avancerede jazzensemble Quintette du Hot Jazz de France sammen med violinisten **Stéphane Grapelli**. De indspillede en lang række klassiske numre – mest berømt er Nuages – og var på turne i England, da krigen brød ud.

Edith Piaf og andre franske kunstnere tjente store penge i Tyskland i denne periode med Goebbels velsignelse, når blot de overholdt de særlige tyske regler

Jeg kendte ikke til Django og hans musik, før jeg så Etienne Comars film, men nu er jeg hooked for life. Det er som om, biografstolen danser under en, når Django og hans kvintet virkelig går til den. Salen syder af begejstring og tyskerne planlægger at lade ham optræde i Tyskland.

Hitlers propagandaminister, **Joseph Goebbels**, hader al form for ”niggermusik”, men er klar over, at de tyske soldater har brug for at slappe af og nyde livet, inden de skal sendes til Østfronten.

Edith Piaf og andre franske kunstnere tjente store penge i Tyskland i denne periode med Goebbels velsignelse, når blot de overholdt de særlige tyske regler: Der skulle spilles i dur, ingen blues, ingen breakes, ingen allegro og presto. Der måtte ikke danses til musikken, og bas skulle kun spilles med bue.

Django er ikke meget for at tage på turne til Tyskland. Han har hørt rygter om de mange forsvundne romaere, og advares af sin tidligere veninde cabaretsangerinden Louise, der har nogle tætte forhold til de nazistiske officerer, men stadigvæk elsker og beundrer Django.

Sammen med sin gravide hustru og sin elskede gamle mor flygter han til Thon nær den schweiziske grænse. Her kommer han til at vente i flere måneder, og må hutle sig igennem sammen med sine romaslægtninge, der generes vældigt af de franske myndigheder, der arbejder tæt sammen med tyskerne.

Hans mor fungerer som impresario overfor stupide franske værtshusejere, der ikke vil betale ordentligt for at lade ham og vennerne optræde. En venlig præst lader ham bruge kirkens orgel, så han kan komponere sit ”Requiem for de døde romabrødre”, som efter krigen i maj 1945 opførtes en eneste gang på en blindeskole i Paris og siden hen er forsvundet.

En film om roma-foragten

Etienne Comar debutterer som instruktør med denne film: Han har tidligere skrevet adskillige manuskripter – mest berømt er ”Om Guder og Mænd”, som han også producerede.

Det er tydeligt, at instruktøren udover at lave en film om en vidunderlig musiker, også har ønsket at skildre romaernes fortvivlede situation

Når vi ikke betages af de mange vidunderlige musiksekvenser undervejs, forarges vi over den franske befolknings negative behandling af ham og hans romafamiliemedlemmer.

Det er tydeligt, at instruktøren udover at lave en film om en vidunderlig musiker, også har ønsket at skildre romaernes fortvivlede situation, der gør det nødvendigt så vidt muligt at spille med på tyskernes krav for bare at overleve.

Selv de lokale franske frihedskæmpere er ikke interesseret i at hjælpe, medmindre nogle af de unge romaer vil lade sig indrullere i deres linier. Django har de ikke tid til, og de lokale tyskere tolererer ham kun, fordi de ved, at man ønsker ham tilbage i Paris.

Den fransk-algierske skuespiller **Reda Kateb** er fremragende som Django. Jeg så ham første gang for et par år siden i David Oelhoffens fine film ”Flugten til Friheden,” der havde danske Viggo Mortensens i hovedrollen som en ung fransk skolelærer, der i 1954 forsøger at holde sig ude af kampene under Algeriets frihedskrig (1954-1960).

Reda Kateb spiller i ”Django”de virtuose numre overbevisende, han demonstrerer ro og selvsikkerhed i alle de familier relevante sekvenser, og han er kærlig og omsorgsfuld overfor sin kone og mor.

Det kan være lidt svært at forstå, at det ikke generer en så musikalsk genial person, at han hverken kan læse, skrive eller forstå noder. Django er meget stolt og selvbevidst; han holder fast i sin kulturmæssige baggrund, og vi får et godt indblik i romaernes sammenhold og varme familieforhold.

Det er tydeligt at se, at han var noget helt særligt; Accepteret og beundret over hele verden turnerede han efter krigen i USA. Men mod filmens slutning tvinges han til at spille ved en koncert for en gruppe Nazistpinger i en mindre garnison ved Genevesøen.

Det er en flot og meget velspillet sekvens, hvor alle nazistreglerne brydes. Alt går i opløsning, nazisterne bliver snydt og hævner sig dødeligt. Inden koncerten har en overordnet officer nedladende forhørt Django:

”Kender du musikken?”

”Nej, men hun kender mig!”

Musikken i filmen er indspillet af den ungarnske gruppe The Rosenberger Trio, som turnerer verden rundt med hans musik. Jeg mener, at filmen fortjener 5 stjerner – for skuespillet og musikken.

Foto:

Kategorier

Featured

Kultur og Medier

Tags: ["Django -the king of Swing"](#), [Django Reinhardt](#), [Karen Hammer](#)